

▮ Nagy Kata

rekonstrukciós gyakorlatok

A kert több mint százéves lehet. Nem számoltam össze, négy vagy öt fa lehet benne, az ágak fenn egészen magasra nőve, ki tudja, hány éve összefonódva, tágas kupolát alkotnak felette, az eget alig látni ettől a bujaságtól. Összesöpri nekem az avart, hogy könnyebben felszedjem a lehullott diókat. Leguggolok és két kézzel turkállok benne, de hamar megunom. *Itt vagy? Itt vagy?* Szoktam kérdezgetni utána, amikor a robbanás után fekszünk meztelen, finom por remeg a bútorokon, egyenként megkérdezem az összes végtagját. Itt vagy? Itt vagy? Nézem, ahogy a tüzet rakja, próbálok megszólítani, már több mint száz éve. Az utcák, amik hozzá vezetnek, nem vezetnek sehova, pontosabban ebbe a kertbe vezetnek.

Megunom a keresgélést, beülök a fáskamrába, a rönkökre kuporodom, és a halálát kívánom. Olyan erősen gondolok erre, hogy megjelenik előttem, rámnéz és azt mondja: *Nem!*

Hang nélkül tűnik el a ház irányába.

*

Egy másik nővel élnek ebben a kertben. A nő fehér és erős, mint egy hattyú. A mozgása irigylésre méltó, épp csak repülni nem tud. A repülés istentől való.

*

Az unalomtól magam ellen fordulok, így jobban sebezhető vagyok. Bemegyek a házba ebben a lehetetlen állapotban. Hideg van. Annyira szeretnék hozzáférközni, megmelegedni, hogy a földre vetem magam többször, leesek a székről, feltápászkodok, visszaülök, és leesek újra és újra. A nő ekkor azt súgja neki: *Üsd már meg, nem látod, milyen szép? Viszket tőle a tenyerem.*

*

Így játszunk hárman kezdettől fogva, a rejteajtó mindig máshová van eltemetve.

*

Akkora pofont kapok, hogy az ágyra esem tőle, és mint álmomban, elkezd csilingelni a fülem. Persze szeretnék elájulni, ha már egy bosszúdramában szerepelek, igazán úgy elájulnék, vagy vérezhetne valamim, de nem, csak ez a csilingelés. Végre sírni kezdek, felpattanok az ágyról, az ajtóhoz ugrom, de az zárva. Most gondolkodás nélkül kivetném magam az ötödikről, de lefog. Az ágyba tesz. Próbál megbaszni. Összenőtt szeméremajakkal várom.

A nő az ágy alatt egy tál tejben ázik: elteszi magát holnapra. A várás nem istentől való.

*

Aszexuális vagy, sziszegi, és a fal felé fordul. A hátán van egy csillagtérkép, ilyenkor ezt nézegetem. Nem sokszor gonosz, és nem mindig direkt. Magamat simogatom. Talán a Dél keresztje lehet. A hirtelen ráereszkedett álomban megjárja az Egyenlítő mentét, és a tátongó ég sötét méhébe lövi ki nyilait.

*

Nem is nyög: kéjesen ásít. Úgy kapom be, mint egy marék nyugtatót. *Leköplek. Elélvezek.* Mondogatjuk egymásnak. A szoba lassan megtelik a nappal kegyelemállataival.

*

Kuporogva megáldalak.

*

Mondom neki ébredés után, és kora reggel átkelünk a világ meggörbült gyémánttengelyén.

A híd közepén arccal a földre borult koldusra mutatok.